

Hovorna.

(Dovětek ke glose: „Stavovské záležitosti učenecké“.) Čtenáře, který četl mé poznámky k těmto záležitostem na str. 49 tohoto ročníku, dlužno informovati, že poznámky ty vzbudily dost značnou odezvu v novinách a jinde. Zejména oficiální orgán „Českého ústř. spolku učitelů vysokoškolských“ (Věstník) účastnil se diskuse o to hlavně svým redaktorem prof. Drem Ot. Sommerem. Autor ten po celou dobu akce, týkající se § 58 plat. zákona, značně hřešil na mou trpělivost, avšak nikoliv bez úspěchu. Neboť jsem pevně odhodlán přenechati konečné rozhodnutí svého sporu s prof. Sommerem kritice budoucnosti, která bude svého času hodnotiti to, co on, a to, co já jsem pro českou vědu právnickou učinil a zejména i rozhodne, kdo z nás obou byl na základě této své životní práce vědecké povolanejší hájiti ve sporu o onen § 58 své stanovisko. Jen abych ulehčil této kritice shledávání pramenů, zmiňuji se zde o jeho „Doslovu k diskusi“, uveřejněném na str. 83 shora citovaného „Věstniku“. Tam zakončuje své vývody poznatkem, že „je to (totiž sporná otázka, má-li býti profesor individuálně odměňován za svou vynikající vědeckou práci, či mají-li takovou odměnu dostati všichni bez rozdílu, zdali něco vědecky pracují čili nic, nebo snad nikdo) tedy stále táž jednoduchá myšlenka vědecké noblesy“. Avšak na počátku onoho „Doslovu“ zmiňuje se autor o mém článku v „Prager Presse“ ze dne 25. března t. r., který jest věnován téže prozklklé myšlence vědecké noblesy, a praví v něm: „Úvodník ten byl uveřejněn bohužel jen v prvním vydání Prager Presse, ve vydání rozšiřovaném v Praze byl vypuštěn.“ Tak informuje Sommer své čtenářstvo, skládající se z členstva t. zv. ČUSUV, o skutečnosti, která pro posouzení sporné otázky je nesmírně důležitá. Přívržence a odpůrce normativní teorie upozorňují jen na ono skvostné slůvko „bohužel“. Jaká krvavá ironie se v něm skrývá! Ve slůvku tom jako by zhuštěn byl celý odpor určité společnosti, která je sice naprosto neschopna vyvrátiti normativní teorii (už proto, že tak málo publikuje, že by to nestačilo ani na chvalozpěv, ba nevyhovovalo snad ani předpokladům § 58), ale sem tam dává přece průchod své antipathii a zášti, byť i jen opatrně, t. j. skrytými narázkami nebo říznými vtipy, jako jest ono „bohužel“, při kterém jak pisatel, tak čtenář si navzájem pošeptávají: Sapienti sat! Podobná slůvka musí býti pronášena s patričním zřetelem na vždy předpokládanou prostoduchost čtenáře, to jest s nekonečnou povýšeností a vznešeností. Tato taktika zdá se býti u nás za daných okolností skutečně ještě nejlepší. Úspěch její je sice časově limitován, ale stačí pro ty, kteří jsou přívrženci zásady: après nous le deluge.

Po pravdě musím však říci, že prof. Sommer není v onom „Věstniku“ jediným mým nepřítelem. Jsou zde i jiní a to takoví, které nelze sice považovati za odpůrce normativní teorie a její překotné literární produkce, nýbrž nanejvýš za odpůrce logiky. Takovým jest na př. prof. Zavel, který se domníval (l. c. str. 81), že jest „nadávkou“, řekne-li se o tom či onom profesoru (na měsíci nebo na Martu; neboť u nás takových není), o němž se předpokládá, že vědecky nic nepracuje, že je „lenoch a lajdák“. Tedy patrně platí jen o ostatních lenoších a lajdácích, že jsou právě proto lenoši a lajdáci, nikoliv však o vysokoškoi-

ských profesorech. Neboť kdo vysloví úsudek, že „lenošíci profesor je lenoch“, dopouští se podle Zavřela nadávky a musí si — jako já — dáti líbiti, že se o něm napíše, že „úroveň jeho vývodů je nejlépe osvětlena shora citovnou nadávkou“.

Ačkoliv jsem tedy sice meritorní rozhodnutí svého sporu přenechal kritice budoucnosti, přece byl jsem vzhledem k přesile, která se na mne vyřítila z řad členstva t. zv. ČUSUV., nucen, učiniti neprodleně určitá prozatímní opatření: ohlásil jsem totiž na příslušných místech, že vystupuji ze spolku, jemuž byl jsem následkem nedostatku citu pro kolegialitu a soudržnost beztoho asi jen na obtíž.

F. Weyr.